

meget ærede Kultusminister vil komme med et saadant Forslag. Men naar man ved, hvor ubyre forfælligt Syn der er paa denne Sag her i Salen og blandt Medlemmerne i Tinget ovenfor, naar man ved, hvor mange Gange et saadant Forslag har været fremme, og hvor langvarig det er blevet diskuteret, saa kan man vel nok gaa ud fra, at det ikke er noget, der gaar i en Haandbeending. I alt Fald, indtil denne Sag er ordnet, og dermed ogsaa Lønningspørgsmaalet bragt i Orden, mener jeg, at Lærerne gennem Tilskud fra Statens Side bør hjælpes op til at have en anstændig Indtægt, og det har de i mange Tilfælde bitterlig ikke. Det er uanstændigt, at paa mange Steder Mænd skulle sidde og gøre et betydningsfuldt Arbejde og næsten arbejde under Næringsførg. Jeg tvivler heller ikke om, at Rigsdagen, baade Folketinget og Landstinget, ville gaa ind paa en klæffelig Forøgelse af det Tilskud, som nu ydes. Det er saamænd ikke uproduktivt Arbejde; tværtimod, et godt og dygtigt Almenoplysningssarbejde er maasse noget af det, der bærer de allerbedste Fruiter, ogsaa materielt set. Jeg skal slet ikke blande mig deri ved at nævne nogen Sum, men jeg skal kun for mit Vedkommende anmode det ærede Finansudvalg om at holde paa og anmode den højtærede Kultusminister om at gaa ind paa et virkelig klæffeligt Tilskud til Lærernes Lønning, en klæffelig Forøgelse af det nuværende Tilskud. Jeg skal indskrænte mig hertil.

Frier: Jeg vil gerne knytte et Par Bemærkninger til et af de Emner, som den sidste ærede Taler bragte paa Bane, nemlig Gennemførelsen af Seminarieloven af 1894. Den højtærede Minister har jo allerede anthydet at ville foretage Væmpelser i de Forordninger, der ere stillede fra Ministeriets Side til de private Seminarier, og naar jeg nu udtaler mig en Smule om Enkeltheder deri, er det altsaa mest for at skaffe denne Anthydning af Væmpelser Anvendelse i bestemte Retninger ved en Henvisning til, hvad der efter Meninger, som kunne siges at gælde hos Medlemmer her i Tinget, vilde være de rette Punkter at lempe Forordningerne paa. Det, som var Meningen med Loven, var for det første at fjerne den Vøshed, som i ikke saa ringe Grad har hersket ved Undervisningen, idet der aldeles ingen Betingelser vare givne for, hvem der kunde gaa op til Eksamen. Det var af den Grund, man indførte den treaarige Forberedelsestid og gav Seminarierne Dimissionsret. Dernæst var Meningen den at supplere Uddannelsen, navnlig saaledes, at

man kunde sikre sig, det var praktisk uddannede Lærere, der fra Seminarierne gik ud i Livet. Og endelig opfatter jeg bl. a. ogsaa det som Lovens Djemed at støtte de private Seminarier i deres Virksomhed paa en frugtbare og mere omfattende Maade, end det hidtil har været Tilfældet, idet man mente at have al Grund til at anerkende det dygtige Arbejde, som gennem en Aarrække var udført af bestaaende Privatseminarer, der paa dette Omraade kunde siges egentlig at have gjort Statens Arbejde, og som derfor var al Grund til at se paa med velvillige Øjne. Smidlertid er den Maade, paa hvilken Loven hidtil synes at være gennemført, ikke en saadan, at den Virksomhed, jeg her taler om, kan siges at have nogen Støtte deraf, tværtimod. De Forordninger, man har stillet, have helt igennem været af en vis udvortes Art; man har stillet Forordninger til Lokalerne; man har stillet Forordninger til Timeantallet; og man har her skruet Prisen for Kammerne saa højt op, at det er tvivlsomt, hvorvidt der overhovedet bliver noget tilovers til at fylde disse Kammer med det Liv, der skulde røre sig paa saadanne Seminarier. Man har med en Retfærdighedsfølelse, som jeg tror, man kan betegne som meget doktrinaer, stillet disse udvortes Forordninger ens over det hele Land, og er derved i Virkeligheden kommet til i Stedet for Retfærdighed at øve en høj Grad af Uretfærdighed. Jeg skal søge at dokumentere det ved at omtale, hvorledes et Budget vilde stille sig for Privatseminarer her i Byen efter de Forordninger, der ere stillede til dem af Ministeriet i Cirkulære af 28de Juni 1894, til hvilket der er knyttet det efter min Mening ret naive Ønske, at Seminarierne snarest muligt skulle sende Ministeriet Bæstend om, hvorledes de ville forholde sig. Jeg kalder dette Ønske noget naivt, fordi der her er Tale om store Bygningsforetagender, til hvilke der ikke alene høre Grund, men ogsaa Kapital, og som man forlanger af Privatseminarer, der maasse i Forvejen have deres Bankeligheder med at slaa sig igennem. Et Budget, bygget paa de nævnte Forordninger, vil f. Eks. for et af de bestaaende Privatseminarer føre til følgende Resultat: Der forlanges for det første, at Seminariet skal have en Gymnastiksal af Størrelse 30 Alen i Længden, 15 i Bredden. Det vil med de Udenomsbequemmeligheder, som Cirkulæret ogsaa forlanger, blive en 600 Kv. Alen, der behøves hertil, det vil sige her i Kjøbenhavn billig regnet alene for Byggegrund ca. 18,000 Kr. Tænker man sig saa Gymnastikhuset opført, vil dette